

Jesenčice.

Ko bo prišla k nam jesen ...

Ko bo prišla
K nam jesen,
Travnik bode
Ves rumen.

Hladen vetrič
Bo pihljaj,
Slano s sabo
Bo prignaj.

Zlati cvet bo
Ovenel,
In odpal bo
Obledel.

Pomorila
Bode vse,
Kar na zemlji
Še cvetě.

Oj, potem pa
Snežec bel
Zemljo spečo
Bo odel.

Semjonov.

Prišla jesen ...

Oj kje je zdaj
Cvetoči gaj,
In kras njegov
Pomladnih dnov?

Pomladi ni —
Ni gorkih dni —
Prišla jesen,
Ž njo dih leden.

In kje je čas,
Ko mili glas
Krilatih čet
Budil je svet?

Prej cvetni vrt —
Zdaj grenka smrt
Prevlada vse,
Čeprav cvetě ...

Cvetoš.

Prememba.

Ravani zagrinjajo megle,
Še solnce ob svojo je moč,
Po polju je vse ovenelo,
Ker slanica pada čez noč.

Kjer preje so ptičice peše,
Zdaj veter otožni šumi,
In kjer so dehtele cvetlice,
Vse mrtvo in stirto leži.

Več dolgo ne bo, in zagrnil
Naravo deviški bo sneg,
In grob bo planina in gora,
In grob bo dolina in breg.

Cvetoš.

Megle se sive vlačijo ...

Megle se sive vlačijo
Čez žalostno ravan;
Nalahno z neba dež prši,
Otožna, pust je dan.

Utihnile so ptičice,
Viharji le hrume,
Odpalo listje je z dreves,
Le veje še ječe.

A včasih mrko solnčece
Posije dol z višav,
Prav kakor bi poslednji še
Izročalo pozdrav ...

Cvetoš.

Brez krasa ...

Brez krasa vrt in njiva,
Brez cveta tiha plan,
Nad njo pa mirno sniva
Jesenski tožni dan.

Vse čaka zime bele,
Kdaj pride čez goró,
Kdaj zadnjo ptičko v vrtu
Viharji preženó.

Adijo, radost zlata,
Oj z Bogom, mladi dan!
Adijo, mila trata,
Oj z Bogom, ljuba plan!

Sokolov.

Jesenski dih.

Izza skalne gore
Vstaja beli dan,
Hladen vetrič veje
Čez zeleno plan,
Jata ptičic plóve
V gorko južno stran ...

„Z Bogom, gozd zeleni,
Z Bogom, rojstni svet!
V južne kraje gremo
Drobne pesmi pet,
Radost bo objela
Širni južni svet.

Radost bo objela
Goro, log in plan,
A pri vas bo vladal
Mrzli zimski dan,
V njem bo spev utihnil,
Vsak bo cvet končan ...“

Semjonov.

Slana pada ...

Slana pada na poljé,
Polja, gozdi rumeně.

Ptički nas ostavljajo,
Se na jug odpravljajo.

Redkokrat v tihotni hram
Solnček še posije nam.

Menda žarki se boje,
Da ljudje jih ne vlove;

Da jih deca ne dobi
In nič več ne izpusti . . .

Slavko Slavič.

Jesenski dan.

Nad travniki in poljem
Meglé se vlačijo,
Na olšah ob potoku
Se vrane pačijo.

Pod strešnim kapom vrabčki
Otožno čivkajo,
V potoku mōtni valčki
Dremotno plivkajo.

In ptice se selivke
Od nas poslavljajo,
Gorice, brda, trate,
Cvrčé ostavljajo.

Nad poljem pa meglíce
Se sive vlačijo,
Na olšah ob potoku
Se vrane pačijo . . .

Sokolov.

Jesenski večer.

Na zemljo usiplje dežek se drobán,
Po listju usehlem šepeče;
Nebesje zakriva pa zástor temán,
Ni ena tam zvezd ne trepeče.

Kako si otožen, jesenski večer!
Turoben si kakor gomila;
Ni enega glasa ni čuti nikjer, —
Že črna je noč vse zakrila.

Na svodu nebesnem, ah, ni je zvezde,
Na zemljo dežek se usiplje;
V tem miru o maju mi sanja srcé,
Pa glasno, počasno utr plje . . .

Ljudmila Modičeva.

V jesenski noči.

Skozi temen gozd Burja zabobni
Burja piha, Še močneje,
Hrast močan ječi, Hrastu lomijo se
Tožno vzdihá . . . Stare veje.

Tresk na tresk — in hrast
Zadnjič vzdihne,
Zemlja zabobni, —
Vse utihne . . .

Semjonov.

Ptička je zapela . . .

Na jesenskem vrtu Zrli smo za ptičko,
Ptička je zapela Pa smo se solzili
Ono lepo pesem In smo si zapeli
O pomladnih dneh, Pesem zimskih dni
Pa je poletela In smo zaželeli
Na cvetoči jug. Zlate pomladi . . .

Sokolov.

Ptičič slovč.

Lističi v gozdu šumijo,
Ptičice tožno pojó:
„Gozdič zeleni, adijo,
Južno nas kliče nebo!“

Jelke glasno trepetajo,
Veterček diha le mráz,
Lističi drobni šumljajo:
„Oj, ostanite pri nas!“

Ptičke zravnjajo peroti,
V daljni odplavajo svet . . .
„Ptičice, kdaj po tej poti
Bote vrnila se spet?“

Ptičica drobna čez morje
V daljne mi dalje hiti,
Žalostno v sinje obzorje
Zrejo ji trudne oči.

Nežne poveša peroti,
V morje obrača okó.
Oj, po tej žalostni poti
Vrnila več se ne bo — —

Pesem valovi bučijo
Žalostno sredi morjá:
„Gozdič zeleni, adijo,
Ptička se z nami peljá . . .“

Zvonimir.

Kaj žaluješ tiho . . .

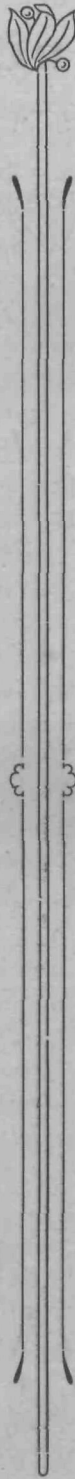
Kaj žaluješ tiho, Še nebo je jasno,
Smrečica zelena, Kakor prej je bilo,
Kaj solziš se milo, In veselje glasno
Tratica rumena? Bi se še glasilo, —
Še poljane širne Ali ptičke mile
Solnčece obseva, So se poslovile.
Gozdiče nemirne Radosts sabo vzele,
Z žarki še ogreva; Pa so odletele . . .

Zvonimir.

Na južnih vrtilih.

Iz dalje, mračne dalje
Jesen je k nam prispela,
Od naših mrzlih krajev
Slovo je ptička vzela.

Slovo je ptička vzela,
Zletela v južne vrte,
Kjer cveteja oranže
In sladke vinske trte.

Oj, tam poslej bo pela,
Misleč na rodne kraje,
Ej, tjakaj s ptičko drobno
Poletel bi najraje.

Oj, tamkaj s ptičko drobno
Bi živel v večni vesni
In peval o veselju
Bi s ptičko sladke pesmi.

A ko bi v naših vrtilh
Spet vesna se razcvela,
Ej, s ptičko drobno zopet
Na dom bi prihitela . . .

Semjonov.

Rožice.

Oj, v vrtu vele rožice
So glavice nagnile,
Oj, žalostne ubožice
Skor bodo usahnile.

Z gorovja že prihaja mraz,
Na vrt počasi lega,
Oj že se bliža tisti čas,
Ko gledal bo iz snega.

In takrat rožice sladko
Pod snežcem bodo spale,
Meglice bodejo samo
Nad njimi žalovale . . .

Zvonimir.

V gozdu.

O gozd, zakaj več takó ne šumiš
Veselo nam, kakor si včasih?
Takrat si vesel bil, da se je srce
Ob tvojih naslajalo glasih.

Od zore jutranje v tajinstveni mrak
Kot v sanjah šumel si veselo;
A v tvojem okrilju je pevcev nebroj
Uspávanko milo ti pelo.

Pač včasih nad tabo drvil je vihar,
In padala zrna ledena,
Udarila vate z nadzemsko močjo
Še včasih je strela ognjena.

In takrat otožno si ti zašumel,
Kot pesem bi pel o usodi,
Ki vedno za nami z jekleno kosó
Kot zvesta družabn'ca hodi.

A zdaj, o prijetni gozdiček ti moj,
Mladostni so časi odcvelji;
In ptički krilati so žalostno ti
Odhodnico tiho zpelji . . .

Slavko Slavič.

Jesenski veter.

Jesenski veter piše
Čez brda in planjave,
Kot da bi jim sporočal
Poslednje še pozdrave.

Otožna pesem smrti
V naravi vsi odmeva,
In kot pogrebna sveča
Jesensko solnce seva . . .

Taras Vaziljev.

Čez dobrave . . .

Čez dobrave na perotih
Je jesen priplavala,
Z burjo je na zračnih potih
Glasno se zabavala.

Pa priplavala veselo
Z burjico je v našo vas,
Vse je vriskalo in pelo
In pozdravljalo na glas.

Njej se je smehljalo lice,
Ko je zrla radost to,
In hvaležnosti solzice
So polnile ji oko.

Pa košare je odprla
In delila sladki sad,
V rádostne oči nam zrla,
V njih je gledala pomlad.

Zvonimir.

Jablane mlade . . .

Jablane mlade
V vrtu stojé,
Jabolka rdeča
Z vejic visé.

Jablane mlade
V vejah šusté,
Jabolka pak se
Trdno držé.

Jabolka rdeča
Sladka so res,
Kar potresimo
Dol jih z dreves!

Le otresimo
Urno jih zdaj,
Da bo za zimo
Lupiti kaj.

Semjonov.

Cvi, cvi, cvi . . .

Cvi, cvi, cvi . . .
V hruški se glasi — — —
Nekdo vedno v nji razsaja
In po strehi raja.

Cvi, cvi, cvi . . .
Vsi smo nanj hudi;
Oj žival ta sladkosneda
Hruške nam objeda.

Cvi, cvi, cvi . . .
V hruški se glasi:
Glejte, glejte polh že v pasti
Gor in dol lomasti! — — —

Stepin.

Vrana.

Vrana kraka kra, kra, kra,
Nimam hiše ne blaga;
Dom je moj puščoben gozd,
Hrane malo, večer post ...

Prišel pa bo zimski čas,
Huda lakota in mraz;
Zdaj strahu že trepetam,
Kaj pa takrat bo, ne znam.

Slavko Slavič.

Bolnik jeseni.

Jesenski čas nastopa že,
Rumen gozdlič je in polje,
Čez čas pa zemljo sneg pokrije,
Da pod odejo odpočije.

Ah, sneg zapadel bo zemljó,
Dolino, polje, gozd, goró:
Pokril i mojo bo gomilo,
Kjer truplo bo si odpočilo.

Cvetoš.

Starček v gozdu.

Mrko ljubo solnce
Z neba danes sije,
Čez polje in gozde
Mrzla sapa brije.

V sanje zatopljen je
Gozd porumeneli;
Zadnjo pesem njemu
Ptički so zapeli.

Skozi gozd pa starček
Žalostno koraka,
Ogleduje drevje,
Tupatam počaka ...

Ah, li morda slutí,
Da se bliža doba,
Ko bo truden legel
V mirno krilo groba?

Cvetoš.

Na varnem.

Naši drobni Minki
Rožice cvetó,
Dasiravno zunaj
Kmalu zima bo.

Zunaj cvetke draži
Ostrozobi mraz:
„Hu, hu, kmalu tudi
Prišel bom po vas!“

Našo drobno Minko
Pa to ne skrbi,
Saj imamo v sobah
Gorke mi₂peči.

Včasih pa nas solnček
Pride obiskat,
Pride žarkov plamen
K cvetkam pokramljat ...

Taras Vaziljev.

Naša nova hišica.

Naša nova hišica
Že je dograjena,
Streha s cvetjem pisanim
Vsa je opletena.

Vrhu strehe pa zelen
Smrekov je vršček,
Dve zastavi sta na njem,
Vije ji vetriček ...

Oj, sedaj pa pridi le,
Pridi, snežec beli!
V topli naši hišici
Pevamo veseli ...

Sokolov.

Po ozračju ...

Po ozračju listi veli
Čez poljane plavajo,
Ž njimi vetri se veseli
Lahno poigravajo.

Kot pomladne zlate nade
V dalje lističi hité,
Pa nam kličejo: „Oj mlade
Dneve čuvaj si, srce!“ ...

Zvonimir.

Le veselimo se!

Žarko še z neba nam
Solnčece sije,
Radostno v prsih nam
Srčece bije.

Le veselimo se
Zlate mladosti,
Dokler nam sijejo
Dnevi radosti!

Kmalu prikimala
Zima bo bela,
Pa nam pregnala bo
Leta vesela.

Takrat, ah, žalosti
Bomo se vdali,
Dokler ne bodemo
V Bogu zapali ...

Semjonov.

Če te bi ne bilo . . .

Zagrjnena gora je v meglo,
Oj v meglo prav gosto in črno,
Če te bi ne bilo, bi solnček
Igral se z rosico srebrno — — —

Zagrjneno srce je v megle,
Oj v megle prav goste in črne;
Če teh bi ne bilo, potem bi, potem bi,
Ubiral jaz strune srebrne . . .

Rastko Staroselski.

Oj, kam? . . .

Oj, kaj na svetu zadnje dni
Je žalostno tako!
Saj zlato solnce še gori,
Potoček hladen še sumi —
Pa solzno je oko!

Čez polje radost se pelja,
In ž njo hiti jesen,
Ostala žalost je doma
In beli snežec vrh gora —
Oj, kam hitiš, jesen? . . .

Zvonimir.

Dajte ognja in moči mi!

Dajte ognja in moči mi,
Pa zapel vam bom glasno,
Oj, zapel vam pesem tako,
Da plamtélo bo oko.

Srce v prsih bo drhtelo
In čutilo mladi raj,
Čelo bo se vam zjasnilo,
Kot bi prišel zlati maj.

Ptičke samega veselja
Bodo zažgolele spet,
Radost pomladanjih uric
Bo objela širni svet.

Cvetke bodo spet glavice
Radosno priklanjale,
Pa o raju bodo zlatem
Sladke sanje sanjale.

Kamnje v gori se budilo
In bo čulo pesmi glas,
Oj, nebo se bo zjasnilo
Pa bo prišlo k zemlji v vas.

Oj, nebo se bo zjasnilo,
Sreča bo objela svet,
Ptičke bodo vam zapele,
Kot pomlad bi prišla spet.

Ptičke bodo vam zapele.
Radost prišla k vam bo v vas . . .
Dajte ognja in moči mi,
Da zapojem vam na glas!

Zvonimir.

Jesen po vrtu hodi . . .

Jesen po vrtu hodi . . .
Oj rožica
Ubožica,
Le varno skrita bodi!

Jesen po vrtu hodi . . .
Ne s kôstico —
Pa z rôsico
Smrt bridko s sabo vodi.

Po logu se sprehaja — — —
Oj ptičica
Samičica — — —
Poleti s tega kraja!

A k meni ni jeseni —
Cvetè mi maj,
Kakor nekđaj
Vsi upi so zeleni . . .

M. Posavska.

